விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 4 ★ இதழ்: 9 ★ புரட்டாசி : 2025 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

தம்மத்தில் மரணம்

ஒரு விபஸ்ஸனா தியானிக்கு மரணம் என்பது அஞ்சத்தக்க ஒன்றல்ல. அது விழிப்புணர்வுடனும் சமநிலையுடனும் வரவேற்கப்பட வேண்டும்; அதிலிருந்து விலகிச் செல்ல வேண்டியதில்லை. சரியான நேரம் வரும்போது, இந்த வாழ்வின் கர்ம வினைகள் முடிந்த பிறகு, உடலின் விடுதலை உறுதியானது. இயற்கையின் இந்த அசைக்க முடியாத விதியை யாரும் ஒருபோதும் தவிர்க்க முடியாது. பழுத்த தியானி இந்த மரணத் தருணத்தை புன்னகையுடன் வரவேற்கிறார். அவரது மனதின் உணர்வு ஓட்டத்தில் ஒரு துளி கூட சோகம் இருக்காது. கடைசித் தருணத்தில் ஏதேனும் வலி இருந்தாலும், மனம் நடுங்காது. அதிட்டாண தியானத்தின் போது, ஒரு தியானி சாட்சிபாவத்துடன் கவனித்து, வலி ஏற்பட்டால் மனம் எதிர்வினையாற்ற அனுமதிக்காமல் இருப்பது போலவே, இறக்கும் போதும் விழிப்புணர்வுடன், உணர்வுபூர்வமாகக் கவனிக்கிறார்; உண்மையில், அவரது அநித்திய (அநிச்சாவின்) விழிப்புணர்வு மன உணர்வெங்கும் ஊடுருவி இருக்கும். கடைசித் தருணத்தில், ‘சுதீ’ என்பது உடலை விட்டு நீங்குவது, அடுத்த கணம் ஏற்படும் ‘படிசந்தி’ என்ற உணர்வு, அடுத்த பிறவியின் முதல் தருணம் ஆகும். இது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஒரு சிறந்த பிறப்பாக (லோகம்) இருக்கும். தாழ்ந்த உலகிற்குச் செல்வது பற்றிய சந்தேகம் ஒருபோதும் இல்லை.

கடைசி வரை விபஸ்ஸனா பாதையில் பயணிக்கும் ஒரு தியானி, ஒரு நன்மை பயக்கும் (நற்)பாதையில் பயணிப்பவர் ஆவார். அவர் ஒவ்வொரு அடியாக – ‘ஓபனெய்யிகோ’ – என்று உயர்கிறார். மரணம் அவரது முன்னேற்றத்தைத் தடுக்காது. அவர் தம்மப் பயணத்தில் தொடர்ந்து முன்னோக்கிச் செல்கிறார்; எதிர்காலம் பாதுகாப்பானது மற்றும் பிரகாசமானது.

ஆதலால், ஒரு மெய்யான விபஸ்ஸனா சாதகர் மரணத்திற்கு அஞ்சுவதில்லை. அவர் மரணத்தை வேண்டி வாழ்வை வெறுப்பதுமில்லை; வாழ்வின் மீது பற்றுக்கொண்டு மரணத்திலிருந்து விலகி ஓடுவதுமில்லை. மரணம் ஒரு மேன்மை என்பதை அறிந்து அவர் அமைதி கொள்கிறார். அது அமைதிக்கும் ஆனந்தத்திற்கும் உரியதேயன்றி, துக்கத்திற்குரியதல்ல. இவ்வாறு ஒருவர் வாழும் கலையைக் கற்றுக்கொள்கிறார். வாழும் கலையில்தான் இறக்கும் கலையும் அடங்கியிருக்கிறது.

மரணத் தருவாயில் இருப்பவரின் அருகே இருக்கும் தியானிகள், அவருக்கு உதவிடல் வேண்டும். அவர்கள் சூழ்நிலையை அமைதியுறச் செய்து, அவ்விடத்தைத் தம்மத்தால் நிரப்ப வேண்டும். இறக்கும் தருவாயில் இருப்பவர் தம்மத்தில் இன்னும் முதிர்ச்சி அடையவில்லை எனில், அன்புக்குரியவர் அழுவதைக் கண்டு அவர் கலக்கமும் துயரமும் அடையக்கூடும்; இது அத்தகைய முக்கியமான மரணத் தருணத்தைக் குலைத்துவிடும். அங்கிருக்கும் அனைத்து தியானிகளும் அனிச்சத்தை வளர்த்தோ அல்லது மெத்தாவைப் பரப்பியோ தியானம் செய்ய வேண்டும். அச்சமயத்தில், அந்தச் சூழல் முழுவதும் தம்ம அதிர்வுகளால் நிறைந்திருக்க வேண்டும்.

அதற்குப் பின்னரும் கூட, யாரும் அழ வேண்டியதில்லை. மாறாக, அனைவரும் அமைதியுடனும் சமநிலையுடனும் இருக்க வேண்டும். மறைந்தவரின் பரிணாம வளர்ச்சிப் படியை எண்ணி மகிழ்ந்து, தொடர்ந்து மெத்தாவைப் பரப்பி, புண்ணியங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இதனால், அந்த நபர் எங்குப் பிறந்தாலும், அவரது உணர்வுநிலை தம்மத்தால் தொடப்பட்டு, அது அவருக்கு ஒரு சுகமான ஆசுவாச உணர்வைத் தருகிறது.

இதுவே அன்புக்குரிய ஒருவருக்கு பிரியாவிடை கொடுக்கும் உன்னத வழியாகும். தம்மத்தில் ஒரு மங்களகரமான மரணத்தை அடைவதற்கான வழி இதுவே.

– ஹிந்தி பத்திரிகா,
29 மே, 1980. தொகுதி. 9/12.

எங்கள் தந்தையின் மரணம்
திரு. சத்யநாராயண் கோயங்கா

ஆசிரியர் குறிப்பு: பர்மாவில் உள்ள தமது சகோதரர் பாபு பையா (பாபுலால்ஜி) அவர்களுக்கு, அவர்களது தந்தை கோபிராம் கோயங்காஜியின் மறைவையொட்டி, கோயங்கா அவர்கள் எழுதிய இதயம் கனிந்த கடிதம் ஒன்றை இங்கு அளிக்கிறோம்.

தமது தந்தையின் விபத்து குறித்த செய்தியைக் கேட்டவுடன், அப்போது இந்தியாவின் ரக்செளலில் ஒரு முகாமினை நடத்திக் கொண்டிருந்த கோயங்காஜி, பம்பாய்க்கு விரைந்து செல்ல வேண்டியிருந்ததால், மறுநாள் காலையில் முடிவடையவிருந்த முகாமை ஒரு நாள் முன்னதாகவே மாலையில் முடித்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தார். மீதமிருந்த பயணப் பொருட்கள் முதலியவற்றுடன் நான் தொடர்வண்டியில் பின்தொடர்ந்து வருவதாக இருந்தது. எனினும், அவர் திரும்பி வரும் பயணம் மிகவும் சவால் நிறைந்ததாக இருந்தது. அது ஏதோவொரு விரும்பத்தகாத நிகழ்வின் தீய அறிகுறியாக அமைந்தது. சந்தேகத்திற்கிடமின்றி, அது அவரது தந்தை, பாபுஜியின் மறைவாகவே நிகழ்ந்தது.

பல பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, மதிப்பிற்குரிய கோயங்கா அவர்கள் தனது உடலை நீத்த நாளில், அவர் மற்ற நாட்களைப் போலவே தனது மாலை உணவை அருந்தினார். பின்னர் தனது உதவியாளரைத் தம் அறைக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினார். அவர் படுக்கையில் படுத்தவுடனேயே, அவரது சுவாசம் வேகமானது. அவரைத் தலையணைகள் கொண்டு உயர்த்திப் படுக்க வைத்தனர். விரைவில், அப்படியே தனது இறுதி மூச்சை நிறுத்தினார்.

இந்தியாவில் 1969-ஆம் ஆண்டு ஜூலை 13-ஆம் தேதி தொடங்கிய முதல் விபஸ்ஸனா முகாம், கோயங்காஜியின் பெற்றோருக்காகவே நடத்தப்பட்டது; அவர்கள் அந்த முகாமினால் பெரிதும் பயனடைந்தனர்.

கோயங்காஜியின் நினைவு நாள் செப்டம்பர் 29-ஆம் தேதியிலும், அவரது தந்தையின் நினைவு நாள் செப்டம்பர் 13-ஆம் தேதியிலும் அமைகிறது.

இரவைப் பகலாக்கி உழைத்து, விடியும் முன்பே பாராயணத்திற்கு எழும் கோயங்காஜியின் அர்ப்பணிப்பை அறியாதவர் யார்?

காலம் கடந்து செல்வதில் அவர் மிகுந்த விழிப்புணர்வுடன் இருந்தார். நேரத்தை வீணாக்காமல், தியானத்தில் முன்னேறுவதன் மூலம் அதனை நன்கு பயன்படுத்திக்கொள்ளுமாறு அனைவரையும் அறிவுறுத்தினார். ஏனெனில், மரணம் எப்போது வரும் என்று யாருக்குத் தெரியும்?

தனது கடைசி ஆண்டுகளில் அவர் எழுதினார்:

ஜீவன் தோ தோடா பசா, கரனே காம் அனேக்;
ஏசா ஜாகே தர்ம பல், பூர்ண ஹோயே ப்ரத்யேக்.

வாழ்க்கை சிறிதே; பணிகள் பலப்பல;
தம்ம ஆற்றல் தழைத்திட, யாவும் நிறைவுறும்.

அவரது தம்மப் புதல்வர்களும் புதல்விகளுமாகிய நாம், அவரது பணிகளை நிறைவேற்ற உறுதியேற்போமாக. குறிப்பாக, தம்ம நெறிகளின்படி வாழ்வதற்கும், தம்மத்தை அதன் முழுமையான தூய்மையில் பேணிக் காப்பதற்கும் உறுதியேற்போம். இதுவே நாம் அவருக்குச் செலுத்தும் மெய்யான அஞ்சலியாக அமையும்.

கடிதத்திலிருந்து சில பகுதிகள்:
23 செப்டம்பர் 1972 பம்பாய்

அன்புள்ள பாபு பையா, பணிவான வணக்கங்கள்!

ரக்செளல் முகாம் பாதியைக் கூடத் தாண்டியிராத நிலையில், ஒரு விபத்தில் தந்தையின் தொடை எலும்பு முறிந்துவிட்டதாகவும், உடனடியாக அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டியிருப்பதாகவும் பம்பாயிலிருந்து அந்தத் துயரச் செய்தி வந்தது. ஆனால் பின்னர், உடலில் பலவீனம் நீடிப்பதால் மருத்துவர்கள் அறுவை சிகிச்சை செய்ய மாட்டார்கள் என்றும், கவலைப்படத் தேவையில்லை என்றும், நான் முகாமை முடித்த பிறகே திரும்ப வேண்டும் என்றும் செய்தி வந்தது. அந்தச் செய்தி முதலில் என் காதில் விழுந்தபோது, எனது பாரமிகள்(புண்ணியங்கள்) அனைத்தையும் அவருடன் பகிர்ந்துகொள்ள நான் உறுதிகொண்டேன். முகாம் சுமுகமாகத் தொடர்ந்தது. அடுத்த ஐந்து நாட்களில், முகாமின் சூழல் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மாறியது. மாணவர்கள் மட்டுமல்ல, நானும் பெரிதும் பயனடைந்தேன்.

தந்தை இவ்வளவு சீக்கிரம் நம்மை விட்டுப் பிரியமாட்டார் என்ற நிச்சயம் என் மனதில் இருந்தது. நீங்கள் மியான்மரிலிருந்து திரும்பும் வரை அவர் நிச்சயமாக உயிருடன் இருப்பார். என் மனம் அவரது தொடை வலியைச் சுற்றியே அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. எனக்கு நினைவிருக்கிறது - சில மாதங்களுக்கு முன்பு, அவரது முதுகெலும்பில் ஒரு பிரச்சனை இருந்து, அது மிகவும் வலியளித்தது. அவர் படுக்கையில் படுத்திருக்கும்போது, நானும் அம்மாவும் மற்ற குடும்பத்தினரும் அவரைச் சுற்றி அமர்ந்து தியானம் செய்வோம். மெத்தா அதிர்வுகள் அந்த அறையெங்கும் பரவும். ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு, அவர் ஒன்று உறங்கிவிடுவார் அல்லது வலி போய்விட்டது என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறுவார்.

மெத்தா அதிர்வுகள் ஒருவரைச் சென்றடைவதற்கு, இடமும் காலமும் ஒருபோதும் தடையாக இருக்க முடியாது. நானும், இருந்த இடத்திலிருந்தே மெத்தா அதிர்வுகளைப் பரப்பினேன். அது அவரது பாரமிகளின் விளைவே. மீதமிருந்த ஐந்து நாட்களும், முகாமின் தம்மச் சூழல் முழுவதும் மெத்தா அதிர்வுகளால் நிறைந்திருப்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

புயலை எதிர்கொள்ளுதல்

முகாம் முடிந்த பிறகு, மாலையில் நான் ரக்செளலில் இருந்து முசாபர்பூருக்குப் புறப்பட்டேன். முடிந்தவரை விரைவாக பம்பாயை அடைய வேண்டும் என்பதில் நான் உறுதியாக இருந்தேன். மறுநாள் காலை 10 மணிக்கு பாட்னாவிற்கு விமானத்தில் பறந்து, அங்கிருந்து மதியம் 12 மணி இணைப்பு விமானத்தில் டெல்லிக்கும், அதன்பின் பம்பாய்க்கும் செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தேன். ஆனால், பாட்னாவிற்கான விமானம் முசாபர்பூரிலிருந்து மதியம் 12:30 மணிக்குத்தான் புறப்பட்டது. அதனால், டெல்லிக்கான எனது விமானத்தை நான் தவறவிட்டிருப்பேன். அதற்குப் பதிலாக, பாட்னாவிலிருந்து அலகாபாத் மற்றும் லக்னோ வழியாக டெல்லிக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தேன். அங்கு மாலை 4 மணிக்குச் சென்றடைந்து, பின்னர் 5:30 மணிக்கு பம்பாய்க்கு மற்றொரு விமானத்தில் செல்வதாகத் திட்டம்.

பாட்னாவிலிருந்து அலகாபாத் வரையிலான பயணம் எந்த நிகழ்வுமின்றி அமைதியாகச் சென்றது. ஆனால், மதியம் 1:45 மணிக்கு அலகாபாத்திலிருந்து லக்னோவிற்கு நாங்கள் புறப்பட்ட 15 நிமிடங்களுக்குள், ஒரு கடுமையான சூறாவளிப் புயலில் சிக்கிக்கொண்டோம். விமானி அலகாபாத்திற்கே திரும்பத் தயாரானார், ஆனால் அதற்குள் புயல் அலகாபாத்தை அடைந்துவிட்டதால், விமானம் தரையிறங்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு, நாங்கள் லக்னோ நோக்கிச் சென்றோம், ஆனால் அங்கும் தரையிறங்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. வாரணாசியில் தரையிறங்க முயன்று, அதுவும் தோல்வியடைந்ததால் நாங்கள் பாட்னாவிற்கே திரும்பினோம். முன்னெப்போதும் இல்லாத அந்தச் சூறாவளி அப்பகுதி முழுவதையும் பாதித்திருந்தது. அதனால், விமானிகள் நேபாளத்தில் உள்ள காத்மாண்டுவிற்குச் செல்ல முடிவு செய்தனர். ஆனால், அங்கும் ஒரு விமான விபத்து காரணமாக விமான நிலையம் முடக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அதனால் அங்கே தரையிறங்க முடியாது என்றும் செய்தி வந்தது.

பின்னர், வாரணாசி விமான நிலையத்தின் வானிலை சற்று மேம்பட்டிருப்பதாகவும், வடக்குப் பக்கத்திலிருந்து நாம் அங்கே தரையிறங்கக்கூடும் என்றும் விமானத்தின் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிப்பு வந்தது. நேரம் மாலை 5:30 மணியை எட்டியிருந்தது. விமானிகளும் பயணிகளும் களைத்துப்போய், பதற்றத்துடன் இருந்தனர். சுமார் மாலை 6 மணியளவில், விமானிகள் விமானத்தைச் சுமுகமாகத் தரையிறக்கி, இறுதியில் விமான நிலைய முனையத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அனைவரும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

நாங்கள் தங்குமிடத்திற்குச் சென்றடைந்ததும், குடும்பத்தினரை அழைக்க விரும்பினேன், ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, தொலைபேசி இணைப்புகள் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. அடுத்த நாள் அதிகாலையில் நான் விமான நிலையத்தை அடைந்தேன். ஆனால் வாரணாசியைத் தவிர, அலகாபாத், லக்னோ, ஆக்ரா, மற்றும் டெல்லி ஆகிய அனைத்து விமான நிலையங்களும் மூடப்பட்டிருந்தன. அதனால், நான் விமான நிலையத்திலேயே சிக்கிக்கொண்டேன்.

சுமார் காலை 11 மணியளவில், விமான நிலையங்கள் திறக்கப்படுவதாகச் செய்தி வந்தது. எங்களுக்கு ஒரு விமானம் கிடைத்தது, நாங்கள் டெல்லியை அடைந்தோம். ஆனால், தொடர் புயல் காரணமாகத் தரையிறங்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. நாங்கள் ஆக்ராவை நோக்கிப் பறந்தோம், ஆனால் அங்கும் அதே நிலைதான்; தரையிறங்க முடியவில்லை. விமானி ஆக்ராவில் தரையிறங்க முயற்சிக்கும் முன், நாங்கள் ஆக்ராவிற்கும் டெல்லிக்கும் இடையே அரை மணி நேரம் அலைக்கழிக்கப்பட்டோம். ஆனால், தரையிலிருந்து சுமார் 150 அடி உயரத்தில், விமானி மீண்டும் விமானத்தை மேலே எழுப்ப வேண்டியதாயிற்று. ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது. இறுதியில், மூன்றாவது முயற்சியில் விமானம் ஆக்ராவில் தரையிறங்கியது. விமானிகள் மிகுந்த மனப் பதற்றத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

உடனடியாக, நான் டெல்லியிலிருந்து பம்பாய்க்கு விமானப் பயணத்திற்குப் பதிவு செய்தேன். அங்கிருந்து ஏதேனும் செய்தி கிடைக்குமா என்ற ஆவலில், எங்கள் டெல்லி அலுவலகப் பிரதிநிதியான திரு. கோஸ்வாமியைத் தொடர்புகொண்டேன். நான் அந்தப் பயங்கரப் புயலைக் கடந்து வந்துகொண்டிருந்த வேளையில், என் தந்தை முந்தைய நாளே (செப்டம்பர் 13, 1972) இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனேன். இன்று, 14-ஆம் தேதி, காலை 11 மணிக்கு அவரது உடல் தகனம் செய்யப்பட்டுவிட்டதாகவும் திரு. கோஸ்வாமி கூறினார். இந்தச் செய்தியால் நான் நிலைகுலைந்து போனேன். ஒருவேளை சுமார் இருபது

நிமிடங்கள் அதே நிலையில் இருந்தேன். ஆனால், விரைவிலேயே, தம்ம உணர்வு என் உடல் முழுவதும் பாய்ந்தது.

ஆக்ராவிலிருந்து பம்பாய் வரை சுமுகமான பயணம்

மாலை 4 மணியளவில், ஆக்ராவில் வானம் தெளிந்தது. கல்கத்தாவிலிருந்து ஆக்ரா மற்றும் டெல்லி வழியாக பம்பாய் செல்லும் விமானம் ஒன்று ஆக்ரா விமான நிலையத்தில் தரையிறங்கியது. மனிதாபிமான அடிப்படையில் எனக்கும் அதில் இடமளிக்கப்பட்டது. எனது கொந்தளிப்பான அனுபவத்திற்குப் பிறகு, அடிவானத்தில் தெரிந்த வானவில்லும், வானத்தில் மிதந்த மெல்லிய மேகங்களும் பேரமைதியைத் தருவதாகத் தோன்றின. ஆக்ராவிலிருந்து டெல்லிக்கும், பின்னர் அங்கிருந்து பம்பாய்க்கும் சென்ற விமானப் பயணம், குறிப்பிடத்தக்க வகையில் ஆனந்தமயமான அனுபவமாக இருந்தது. உண்மையில், அந்தச் சூழல் முழுவதும் ஒப்பற்ற கருணையால் அதிர்வது போலத் தோன்றியது. மனம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது; தந்தையின் மறைவு குறித்த துயரம் மறைந்து போயிருந்தது.

பம்பாயில் தரையிறங்கிய பிறகு, விமான நிலையத்திலிருந்து வீடு வரும் வழியில், மதிப்பிற்குரிய தந்தையின் கடைசி நாட்களைப் பற்றி என் அன்புச் சகோதரன் ஷ்யாம் பிகாரியிடம் கேட்டறிந்தேன். பின்னர் வீட்டில், என் தாய், சங்கர், ஷ்யாம் சுந்தர், மற்றும் இளாய்ச்சிபாய் (மாதாஜி) அனைவரும் அவரது மரணம் வரையிலான நிகழ்வுகளை விவரித்தனர். மனம் கலக்கமடைவதற்குப் பதிலாக, அமைதியாக இருந்தது; தம்ம ஆனந்தம் எனக்குள் பாய்ந்தோடியது.

அடுத்த நாள், நான் என் சகோதரர்களுடன் மயானத்திற்குச் சென்று தந்தையின் அஸ்தியைச் சேகரித்தேன் (இது இந்தியாவில் ஒரு வழக்கம்). என் தந்தைக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்தும் என் தேவையை நிறைவேற்ற, பாதியளவு எரிந்திருந்த அந்தச் சாம்பல் மிச்சங்களே போதுமானதாக இருந்தன. உங்களைப் போலவே, பாபா பையா, நானும் அவரது கடைசி நாட்களில் அவருடன் இருந்து சேவை செய்யும் பேற்றினை இழந்தவன் ஆனேன்.

தொடர்ச்சியான வருகையாளர்கள்

வீடு முழுவதும் வருகையாளர்களால் நிறைந்திருக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் பாபுஜியுடனான (தந்தை) தங்களது நட்புறவைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். காலையிலும் மாலையிலும் நாங்கள் அனைவரும் அம்மாவுடனும், அண்ணனுடனும் தியானப் பயிற்சிக்காக அமர்கிறோம். தம்மப் பாராயணங்கள் காற்றில் நிறைகின்றன. இந்தச் சூழலில், அம்மா மற்றும் அண்ணனின் தம்ம ஞானம் முன்மாதிரியாக இருக்கிறது. வருகை தருபவர்களில் சிலர், தந்தையுடன் தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் கடற்கரைக்கு நடைப்பயிற்சி செல்லும் தோழர்களாக இருந்தனர். இந்த தினசரி வழக்கத்திற்காக, இளைஞர்கள் மற்றும் முதியவர்கள் அடங்கிய ஒரு குழுவே உருவாகியிருந்தது. இப்போது அவர்கள் தங்களின் அன்புக்குரிய 'பாபுஜி'யை இழந்து தவிக்கிறார்கள். பலர் அவரது மகிழ்ச்சியான இயல்பையும், அவர் மற்றவர்களை எப்படி உற்சாகமாக வைத்திருந்தார் என்பதையும் பற்றிப் பேசினர். உண்மையில், பாபுஜி அருகில் இருக்கும்போது ஒருவர் எப்படிச் சோகமாக இருக்க முடியும்? மற்றவர்களுடன் அவர் ஒன்றுகலக்கும் விதம் அசாதாரணமானது: குழந்தைகளுடன் குழந்தையாக, இளைஞர்களுடன் இளைஞராக, முதியவர்களுடன் முதியவராக.

அப்படிப்பட்டவர் தான் பாபுஜி— இயல்பானவர், கனிவானவர், அனைவரிடமும் அன்பு கொண்டவர். விபத்திற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு, 'இனி நான் அதிக காலம் வாழ மாட்டேன். நேரம் நெருங்கிவிட்டது' என்று அவர் கூறியதாகச் சிலர் குறிப்பிட்டனர். அச்சமயத்தில், அவருக்கு உடல்நலக்குறைவும் இல்லை, அவரது மறைவை நினைவூட்டும் படியாக எதுவும் நிகழவும் இல்லை. ஆனால், அவர் தனது உடனடியான மரணத்தை முன்னுணர்ந்திருந்தார் என்று தோன்றுகிறது.

அம்மாவின் துயரம்

நான் பம்பாய்க்குத் திரும்பும்போதோ அல்லது ஒரு முகாமிற்காகப் புறப்படத் தயாராகும்போதோ, என் அம்மா சில சமயங்களில், "நாங்கள் இருவரும் இறுதி நாட்களை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம், நீயோ இவ்வளவு நீண்ட பயணங்களை மேற்கொள்கிறாய். எங்கள் இறுதித் தருணங்களைக் காணும் பேற்றை நீ இழந்துவிடக்கூடும்" என்று வருத்தத்துடன் கூறுவார். ஆனால், என் தந்தை ஆணித்தரமாகப் பதிலளிப்பார், "என்னால் நடமாடவும் நிற்கவும் முடிந்தவரை, எனக்கு எதுவும் ஆகாது. ஆனால், நான் படுக்கையில் விழுந்துவிட்டால், அந்த நாளிலிருந்து மீண்டும் எழுந்திருக்க மாட்டேன்."

இந்த இரண்டு முன்னறிவிப்புகளும் உண்மையாகிவிட்டன. நான் பயணத்தில் இருந்ததால், அவரது கடைசி நாட்களில் என்னால் அவருக்குச் சேவை செய்ய முடியவில்லை; அவரும் படுக்கையில் விழுந்த பிறகு ஒருபோதும் எழுந்திருக்கவில்லை.

அவரது இறுதி நாட்களில், நாங்களிருவரும் அவருக்குப் பணிவிடை செய்ய முடியாவிட்டாலும், மற்ற குடும்பத்தினரும் அண்ணனும் அவருக்குச் செய்த சேவையில் அவர் திருப்தி அடைந்தார். உண்மையில், தேவைக்கு அதிகமாக மருத்துவர்களைத் தொடர்பு கொள்வதாகக் கருதி, அவர் அது குறித்துக் கவலை தெரிவித்தார்.

(தொடரும்)